
ГРОБНИЦА.

Безмълвие и смръзнала печаль. . . Срѣдъ бѣла степь
Самотна гробница отъ мраморъ черъ тъмнѣй. . .
Цвѣтя измръзнали на сънь, оставени отдавна,
Оснѣжени ридаятъ тихичко край ней. . .

Цвѣтя разсипани въ снѣга — отъ нѣкого погалени отдавна,
Измръзнали ридаятъ тихичко край ней.
По чистий снѣгъ личатъ самотни стѣпки и губятъ се
Въ степта. . . Далечъ: безмълвна гробница тъмнѣй. . .